

РЕШЕНИЕ

№ 303

гр. София, 17.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 17.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **4204** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място], представлявано от управителя Л. К. против разпореждане на заместник директора на ГД „БОП”, обективирано в писмо рег. № 4647/11.03.2011г., с което от управителя на „А. БГ” се иска предоставяне на всички компютърно информационни данни, съгласно чл. 93, т.22 от НК /данни от регистрацията, IP адреси, от които е достъпвано, логове и други/ относно потребител, регистрирал следния профил „sexu_fotos и е наредено да бъде изтрит профила на потребителя.

Жалбоподателят твърди, че с разпореждането се иска предоставяне на информация, представляваща лични данни и че при изпълнението му Д. Н. ЕООД като администратор на лични данни би допуснало нарушение на Закона за личните данни, за което законът предвижда административни наказания. В тази връзка в жалбата и по съществуващото на спора в представената по делото писмена защита на процесуалния представител на жалбоподателя се развиват подробни съображения за това, че IP адресът представлява лични данни по смисъла на ЗЗЛД и че за предоставяне на този вид данни, следва да се приложи разрешителният режим предвиден в ЗЕС. Релевират се доводи за нарушение неприкосновеността на личния живот и свободата на общуване в интернет. Иска се отмяна на разпореждането. Претендират се деловодни разноски.

Ответникът – заместник директор на ГД БОП-МВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна по подробни съображения, изложени в представената по делото писмена защита.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу административен акт – писмено разпореждане на полицейски орган по смисъла на чл. 55, ал.1 от ЗМВР във връзка с чл. 148, ал.1 от ЗМВР, който съгласно чл. 55, ал. 5 от същия закон подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

От приложеното по делото удостоверение изх. № П2011-0077/21.06.2011г. на [фирма], е видно, че „album.bg” е регистриран в интернет областта „.bg” сайт на името на жалбоподателя, който е заплатил поддръжката му до 16.03.2012г. От представеното удостоверение на Патентно ведомство за притежание на търговска марка се установява, че Д. Н. ЕООД е притежателят на търговска марка А. А. рег. № 63011 от 02.07.2008г. От така представените доказателства, съдът приема, че жалбоподателят е юридическото лице, управляващо интернет сайта „А..БГ”, което обуславя и правният му интерес да оспорва разпореждане на заместник директора на ГД БОП рег. № 4647/11.03.2011г., адресирано до управителя на А..БГ.

По делото не са налице данни за датата, на която разпореждането е съобщено на неговия адресат, поради което подадената до съда жалба от 21.03.2011г., в 14 – дневен срок от издаването на акта на 11.03.2011г. следва да се приеме, че е подадена в срок и като такава е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на оспорения административен акт съгласно чл. 168 от АПК, съдът намира следното:

Административното производство е образувано по повод писмо изх. № 89-60-45/02.03.2011г. на председателя на Държавната агенция за закрила на детето за получен сигнал на официалния интернет адрес на агенцията за наличието на сайт, с който са разпространени еротични снимки на деца за отстраняване на вредното му съдържание.

Към писмото е приложена разпечатка от получения сигнал по email, както и разпечатки от електронния сайт http://www.album.bg/sexy_fotos/, съдържащи профила на потребителя и еротични снимки на деца – момичета.

При тези фактически данни е издадено и оспореното разпореждане, обективизирано в писмо изх. № 4647/11.03.2011г. на заместник директора на ГД БОП – МВР, с което управителят на А..БГ на основание чл. 148, ал.1 от ЗМВР е задължен да предостави всички компютърно - информационни данни съгласно чл. 93, т.22 от НК (данни от регистрацията, IP адреси от които е достъпвано, логове и др.) относно потребител, регистрирал профил sexu_fotos. Наред с това е наредено същият да бъде изтрит, поради публикувани на страницата на този профил изображения с порнографско съдържание.

Със заявление вх. № 5417/22.03.2011г. по описа на ГД БОП, Д. Н. ЕООД е посочило, че публикуваните изображения от потребителя с посочения профил не са с порнографско съдържание, тъй като не отговарят на дефиницията за порнографски материал по смисъла на чл. 93, т.28 от НК. На това основание управителят на сайта, счита, че няма основание да бъде изтрит регистрирания профил, като едновременно с това е посочил, че от профила ще бъдат премахнати изображенията, които биха могли да бъдат тълкувани като неприемливи от гледна точка на морала.

В тази връзка с писмо изх. № 6087/04.04.2011г. заместник директорът на ГД БОП е уведомял председателя на Държавната агенция за закрила на детето, че в сектор „Компютърни престъпления, интелектуална собственост и хазарт” е извършена

проверка и че към 30.03.2011г. от посочения в сигнала профил са изтрети снимките с еротично съдържание.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Атакуваното разпореждане е издадено от компетентен орган – заместник директор на ГД БОП, в качеството му на орган, осъществяващ оперативно – издирвателна дейност по смисъла на чл. 147 от ЗМВР в рамките на функционалната му компетентност по чл. 148, ал. 1 от ЗМВР да предприема действия по разкриване, предотвратяване и пресичане на престъпления и други нарушения, свързани с опазването на обществения ред. Съгласно чл. 51, ал.1, т. 3 от ЗМВР – Главна дирекция „Борба с организираната престъпност” е национална специализирана оперативно-издирвателна структура на МВР за предотвратяване, пресичане, разследване и разкриване на организирана престъпна дейност на местни и транснационални престъпни структури, свързана със компютърни престъпления или престъпления, извършени във или чрез компютърни мрежи и системи. Видно от приложената по делото служебна бележка № 8094/04.05.2011г. издателят на разпореждането, комисар Б. Б., заема държавна служба в ГД „БОП” на длъжностна заместник директор.

Разпореждането е издадено в писмена форма и в разглеждания случай отговаря на общите изисквания по чл. 59, ал. 2 от АПК за форма на административния акт, както в частта на исканите данни, така и в частта, в която се разпорежда профила да бъде изтрит. От съдържанието му се установява, че волеизявлението на заместник директора на ГД БОП е за предоставяне на конкретни компютърно – информационни данни „за регистрацията, IP адреси, от които е достъпвано, логове” по отношение на конкретен потребител, регистрирал изрично посочен профил в управлението от адресата сайт. Исканите данни са определени, по начин, който в случая позволява на засегнатото лице да определи обема и обхвата на исканата от него информация за потребителя на профил „sexu_fotos. Обстоятелството, че при изброяване на исканата информация е използван изразът „и други” не променя изводите относно спазването на изискванията на чл. 59, ал.2 от АПК и не може да служи като основание за отмяна на оспорения акт поради порок във формата му. В този смисъл е и посочената от процесуалния представител на жалбоподателя съдебна практика - решение № 3801/24.11.2010г. на АССГ, 15 състав по постановено по адм. дело № 4251/2010г. и решение № 7120/20.05.2011г. на ВАС по адм. дело № 1904/2011г. Съгласно мотивите на цитираните съдебни актове искането за предоставяне на данни от IP адрес на даден потребител следва да бъде посочено изрично в издаденото разпореждане на органите по чл. 148 от ЗМВР.

Основният спор по делото касае спазването на материалния закон при разпореденото от ответника предоставяне на данни за потребителя, регистриран на поддържания от жалбоподателя интернет сайт.

Д. Н. ЕООД оспорва възможността на органите, осъществяващи оперативно – издирвателна дейност с издаваните от тях задължителни разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани да изискват данни относно публикуваните електронни съобщения свързани с разкриване на самоличността на интернет потребителите в рамките на общите им правомощия по чл. 148, ал.1 от ЗМВР. Според жалбоподателя за разкриването на тези данни следва да се прилага специален ред на предварителен съдебен контрол, който да гарантира сигурността на хората, споделящи информация в интернет. В тази връзка поддържа, че информационното общество /интернет/ не е правно регулирано. Според жалбоподателя всяко физическо

или юридическо лице може да създаде, поддържа или да премахне от интернет сайт, на който трети лица да качват свои изображения. Упражняването на такава дейност не придава на лицето качеството посредник при електронно изявление по смисъла на чл. 6, ал.1 от Закона за електронния документ и електронния подпис /ЗЕДЕП/ и който посредник при електронното изявление има задълженията по чл. 6, ал.2 от същия закон. Освен това в жалбата се посочва, че Д. Н. ЕООД е медия и администратор на лични данни, поради което предоставянето на безконтролен достъп до лични данни на гражданите, упражнили свободата си да изразяват мнение в интернет би нарушило защитата на личните данни, гарантирана от закона. На това основание жалбоподателят счита, че предоставянето на данни за IP адреси на потребители е допустимо при спазване на реда, предвиден в чл. 250а във връзка с чл. 250в от ЗЕС – по разпореждане на компетентен орган и след предварително съдебно решение относно достъпа до исканите данни. Позовава се на неприкосновеността на личния живот, гарантирана от чл. 8 от ЕКПОС, Директива 2006/24/ЕО на Европейския парламент и Съвета и чл. 32 от Конституцията на РБ, както и на свободата и тайната на кореспонденция и другите съобщения, закрепени в чл. 34 от Конституцията на РБ.

Ответникът, чрез процесуалния си представител счита, че исканите данни за IP адреси на интернет потребител не представляват данни, идентифициращи самоличността на потребителя, по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗЕС. В тази връзка посочва, че IP адресът представлява 32 битово число, което уникално идентифицира един хост /компютър или друг хардуер/, свързан към интернет за целите на комуникацията. IP адресът идентифицира крайното устройство, а не конкретно физическо лице, което към определен момент е имало достъп до мрежата. Разкриването на самоличността на лицето използвало предоставения от Д. Н. IP адрес може да бъде разкрита от съответния интернет доставчик, при спазване на реда, предвиден в ЗЕС.

На това основание, административният орган твърди, че данните от IP адреса не разкриват пряко или непряко информация относно физическо лице по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗЗЛД. Наред с горното поддържа, че редът за предоставяне на данни по чл. 250в във връзка с чл. 250а от ЗЕС не намира приложение в процесния случай, тъй като предоставяната от жалбоподателя услуга, потребителите на поддръжания от него сайт да регистрират изображения не е електронна съобщителна услуга, с разпореждането не се искат данни от предприятие, предоставящо електронни съобщителни услуги и данните не попадат в обхвата на чл. 251а от ЗЕС.

Съгласно чл. 138, ал.1 от ЗМВР оперативна - издирвателната дейност е дейност за защита на националната сигурност и обществения ред в Р. Б., на живота, здравето, правата, свободите и имуществото на гражданите от престъпни посегателства.

По силата на чл. 140, ал.1 от ЗМВР оперативна – издирвателната дейност се осъществява чрез 1. вземане на обяснения от граждани; 2. (изм. - ДВ, бр. 88 от 2010г., в сила от 9.11.2010г.) извършване на справки по информационните фондове за лица и вещи; 3. вземане на образци за сравнително изследване; 4. белязване на обекти и предмети; 5. изследване на предмети и документи; 6. извършване на наблюдение; 7. идентифициране на лица и обекти; 8. проникване и изследване на помещения, сгради, съоръжения, транспортни средства и части от местности; 9. контрол на пощенската, телеграфната и друга кореспонденция; 10. контрол на телефонните разговори; 11. събиране на информация от технически канали за комуникация; 12. оперативна внедряване; 13. оперативен експеримент; 14. отправяне на устни или писмени предупреждения за преустановяване нарушения на правовия ред; 15. оперативна

проверка на събраните данни и тяхното документиране; 16. осъществяване на контролирани доставки и доверителни сделки; 17. извършване на насрещни проверки по документи; 18. (отм. - ДВ, бр. 28 от 2008 г.); 19. (изм. - ДВ, бр. 82 от 2009 г.) издаване и използване на български лични документи с променени основни данни на служители под прикритие; 20. създаване и използване на юридически лица с нестопанска цел или търговски дружества при условия и по ред, установени със закон, за прикритие на дейността при разследване със служител под прикритие или при провеждане на операции под прикритие по т. 16.

Съгласно чл. 148, ал.1 от ЗМВР органите, осъществяващи оперативно-издирвателна дейност, издават задължителни разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани в рамките на своята компетентност не поставя ограничения за органите на МВР. Нормата не въвежда ограничения от гледна точка на вида на данните, чието установяване се иска при издаването на такива разпореждания, поради което преценката за спазване на материалния закон следва да се извърши на базата на действащите специални закони с оглед характера и вида на данните, посочени процесното разпореждане – данни от регистрацията на интернет потребител, IP адрес и логове.

При преценката за спазване на материалния закон следва да се държи сметка и за обстоятелството, че в процесния случай разпореждането на заместник директора на ГД БОП е издадено във връзка с оперативно-издирвателна дейност, целяща преустановяване разпространението на детски еротични снимки в поддържания от жалбоподателя интернет сайт и разкриване на престъпление в тази връзка.

Правната уредба на материята, свързана с предаване, съхраняване, излъчване и получаване на електронни данни чрез изградените за това компютърни системи, конкретно чрез използването на глобалната компютърна мрежа за комуникация - интернет, е предмет на регулиране от редица нормативни актове - ЗЕС, ЗЕДЕП, ЗЕТ, Наредба № 40/ 07.01.2008г. за категориите данни и реда, по който се съхраняват и предоставят от предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни услуги мрежи и/или услуги, за нуждите на националната сигурност и за разкриване на престъпления. Въз основа приложението на цитираните нормативни актове са изградени и становищата на страните в настоящото съдебно производство.

Административният орган, в атакуваното разпореждане е употребил термина „компютърно – информационни данни”, като е конкретизирал, че се касае до такива по смисъла на чл. 93, т. 22 от НК и същите са определени като „данни за регистрацията, IP адрес, от които е достъпвано, логове и др”. Цитираната в административния акт норма от НК съдържа легална дефиниция, според която "компютърни данни" е всяко представяне на факти, информация или понятия във форма, подаваща се на автоматична обработка, включително компютърни програми. Съгласно чл. 93, т.23 от НК „доставчик на компютърно-информационни услуги" е всяко юридическо или физическо лице, което предлага възможността за комуникация чрез компютърна система или което обработва или съхранява компютърни данни за тази комуникационна услуга или за нейните ползватели.

В конкретния случай разпореждането по чл. 148 от ЗМВР е отправено до Д. Н. ЕООД в качеството му на юридическо лице, което е регистрирало и поддържа интернет сайт според удостоверението на Регистър.БГ ООД. В тази връзка основният спор по делото касае отговор на въпроса дали достъпът до събраните и съхранявани от Д. Н. ЕООД в качеството му управител на интернет сайт - www.album.bg - данни относно

регистрацията на потребители, IP адресите им, както и данни за логовете им е свободен в рамките на общите правомощия на полицейските органи по чл. 148, ал.1 от ЗМВР или достъпът до тези данни следва да се осъществява според предвидения специален ред в Закона за електронните съобщения, който закон урежда обществените отношения, свързани с осъществяване на електронни съобщения и въвежда разпоредбите на Директива 2002/58/ЕО относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации. Посочената директива е изменена с Директива 2006/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006г. за запазване на данни, създадени или обработени във връзка с предоставянето на обществено достъпни електронни съобщителни услуги или на обществени съобщителни мрежи, като същата е транспонирана в националното законодателство по силата на §4 от ПЗР на Наредба № 40 от 7.01.2008г. за категориите данни и реда, по който се съхраняват и предоставят от предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, за нуждите на националната сигурност и за разкриване на престъпления.

Съгласно съображение (9) от преамбюла на Директива 2006/24/ЕО намесата в правото на неприкосновеност на личния живот и личната кореспонденция, установено в чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (ЕКПЧОС), е допустимо само в съответствие със закона и когато това е необходимо в едно демократично общество, *inter alia*, в интерес на националната сигурност или обществена безопасност, с цел предотвратяването на безредици или престъпления или за защита правата и свободите на другите.

Тези принципи са закрепени и в чл. 32 и чл. 34 от Конституцията на РБ, установяващи неприкосновеността на личния живот и свободата и тайната на кореспонденцията. Съгласно чл. 32, ал.2 от Конституцията неприкосновеността на личния живот може да бъде нарушена само в предвидените от закона случаи. По силата на чл. 34, ал.4 от Конституцията тайната на кореспонденцията може да бъде нарушена, по изключение, само с разрешение на съдебната власт, когато това се налага за разкриване или предотвратяване на тежки престъпления.

Нормата на чл. 250а, ал.1 от ЗЕС предвижда, че предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, съхраняват за срок от 12 месеца данни, създадени или обработени в процеса на тяхната дейност, които са необходими за: 1. проследяване и идентифициране на източника на връзката; 2. идентифициране на направлението на връзката; 3. идентифициране на датата, часа и продължителността на връзката; 4. идентифициране на типа на връзката; 5. идентифициране на крайното електронно съобщително устройство на потребителя или на това, което се представя за негово крайно устройство; 6. установяване на идентификатор на ползваните клетки.

По силата на чл. 250а, ал. 6 от ЗЕС тези данни се обработват и съхраняват в съответствие с изискванията на Закона за защита на личните данни.

Съдържанието на данните по чл. 250а, ал.1 от ЗЕС е определено в нормата на чл. 251а от ЗЕС. Съгласно чл. 250а, ал.1, т.2 от ЗЕС **данните от IP адреса** се отнасят до данните, необходими за проследяване и идентифициране на източника на връзката по смисъла на чл. 250а, ал.1, т.1 от същия закон, при интернет достъп, електронна поща по интернет и интернет телефония. Използваното от законодателя определение е следното – данни по смисъла на чл. 250а, ал.1, т.1 от ЗЕС при интернет достъп, какъвто е и процесният случай са **данни за идентифициране на абоната или потребителя, за когото са определени IP адрес**. Това определение от националния закон съответства на чл. 5, параграф1, ал.1, предл. iii относно данните, подлежащи на запазване от държавите – членки, а именно - **името и адреса на абоната или регистрирания ползвател, на който по време на съобщението е бил присвоен адрес по интернет протокол (IP адрес)**. Съгласно легалните дефиниции, дадени в §1, т. 22 и т. 2 от ДР на ЗЕС "интернет" е система от взаимносвързани мрежи, ползващи интернет протокол, което им позволява да функционират като самостоятелна виртуална мрежа, а „адрес” е последователност от цифри и/или символи, използвана за идентифициране на даден елемент или крайна точка на електронна съобщителна мрежа при маршрутизация, с изключение на интернет адрес.

Данните от логове /от англ. log off/log in/ всъщност касаят данните по чл. 250а, ал.1, т.3 от ЗЕС – данните, необходими за идентифициране на датата, часа и продължителността на връзката. Съдържание на тези данни, определено в националния закон, съответства на предвиденото в чл. 5, параграф1, ал.2,i от Директива 2006/24/ЕО, определение на категориите данни, чието запазване държавите – членки гарантират при интернет достъп, а именно: датата и времето на влизането и излизането от услугата за интернет достъп на базата на определена часова зона **заедно с IP адреса, бил той динамичен или статичен, присвоен на дадено съобщение от доставчика на услугата за интернет достъп и идентификатора на ползвател на абоната или регистрирания ползвател.**

Достъпът до цитираните данни, които са съхранявани от предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни услуги се осъществява по реда на чл. 250в, ал.1 от ЗЕС – след разрешение от председателя на районния съд или от оправомощен от него съдия, по искане на лицата, определени в чл. 250б от същия закон.

От анализа на цитираната правна уредба и предвид характера и съдържанието на данните, достъп, до които се иска в разглеждания случай, настоящият съдебен състав намира, че оспореното

разпореждане, в частта, в която Д. Н. ЕООД се задължава да предостави тези данни за регистрацията, IP адреса и логовете на конкретен потребител е издадено в нарушение на материалния закон.

Разкриването на тези данни, следва да се извършва по реда на чл. 250а и сл. от ЗЕС. Само при спазването на този ред е възможно осигуряването на гаранции относно неприкосновеността на личния живот, установена в чл. 8 от ЕКПОС, респективно чл. 32 от Конституцията на РБ, както и на свободата на съобщенията в интернет /арг. 34 от КРБ/. Спазването на предвидения в ЗЕС разрешителен режим за достъп до тези данни осигурява и защита на личните данни на интернет потребителите по смисъла на Закона за личните данни /арг от чл. 250а, ал. 6 от ЗЕС/. Задължение за съхраняване и запазване на тези данни в определен от закона срок е предвидено за предприятията, осъществяващи електронни съобщителни услуги по смисъла на §1, т. 50 във връзка с §1 т.17 от ДР на ЗЕС. Поради това съдът намира, че достъпът на органите на МВР, осъществяващи оперативно – издирвателна дейност по смисъла на чл. 138 от ЗМВР до тези данни следва да се осъществява в рамките на предоставените им правомощия и по реда, предвиден в специалния закон, а не чрез издаване на задължителни разпореждания до държавните органи и юридически лица, в това число и лицата, регистрирали и поддържащи интернет сайтове.

Противното би означавало да се заобикалят целите на Директива 2006/24/ЕО на Европейския парламент и Съвета, въведени и в националното законодателство относно достъпа до данни от категорията на процесните. Следва да се допълни, че правната регулация, възприета в правото на ЕС и въведена в националното законодателство в ЗЕС, отчита и значението на достъпа до такива данни за разследването, разкриването и преследването на криминални престъпления (съображение (11) от преамбюла на Директива 2006/24/ЕО). Доколкото същите цели са част от целите на оперативно – издирвателната дейност съгласно чл. 139, ал.1, т.1 от ЗМВР, следва да се приеме, че със създадения разрешителен режим по ЗЕС не се накърняват правомощията на органите по чл. 147 от ЗМВР във връзка със защитата на общественения ред в РБ, на живота, здравето, правата, свободите и имуществото на гражданите от престъпни посегателства.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че доводите на процесуалния представител на ответника в представената по делото писмена защита, че в случая адресат на разпореждането не е предприятие, осъществяващо електронни съобщителни услуги по смисъла на §1 т. 50 от ДР на ЗЕС са аргумент за незаконосъобразност на оспорения акт, а не такъв в подкрепа на възможността за свободен достъп на органите по чл.147 от ЗМВР до тези данни, чрез разпореждане за предоставянето им от трети лица.

По силата на дадената в директива 2006/24/ЕО и в чл. 251а, ал.1, т.1 и ал. 3, т.2 от ЗЕС правна регламентация, данните от определения IP адрес са определени като идентифициращи по отношение на потребителя на интернет услугата по смисъла на чл. 250а, ал.1, т.1 от ЗЕС и такива относно идентифициране на датата, часа и продължителността на връзката по смисъла на чл. 250а, ал.1, т.3 от ЗЕС. Дори и да се приемат за основателни възражения на ответника, че с предоставянето на IP адрес органите на МВР биха получили достъп единствено до 32 битовия цифров код по смисъла на §1, т.2 от ДР на ЗЕС, който идентифицира точката, мястото, от където крайният потребител осъществява достъпа си до интернет /арг. от §1, т.2 във връзка с т.26 и т. 27 от ДР на ЗЕС/, в случая така исканите данни са обвързани от предоставянето на такива от регистрацията на потребителя и информация за извършените от него връзки /логове/, което означава и данни за тяхната продължителност. Последните попадат в приложеното поле на чл. 250а, ал.1, т.3 от ЗЕС във връзка с чл. 251а, ал.3, т.2 от същия закон. Поради това достъпът до тези данни и в рамките на оперативно – издирвателната дейност следва да бъде осъществен при спазване на специалния ред по чл. 250а и сл. от ЗЕС.

Разпореждането за предоставяне на „данни от регистрацията“ на конкретен интернет потребител според легалната дефиниция по §1, т. 83 от ДР на ЗЕС представлява „данни за идентифициране на абонат и/или потребител“, които са: за физически лица - трите имена, единен граждански номер и постоянен адрес, а за чуждестранни лица - личен номер, за юридически лица и физически лица - еднолични търговци - наименование, седалище, адрес на управление и съответен идентификационен код. Поради това и достъпът до тези данни следва да бъде осъществен по реда на ЗЕС. В тази връзка възраженията на ответника относно необходимостта от IP адреса с цел достъп до конкретния интернет доставчик са неотнормими към този вид данни.

С оглед констатираната материална незаконосъобразност на разпореждането поради противоречието му със специалните правила за достъп да посочената в него информация, не следва да се обсъждат останалите доводите в жалбата, основани на приложението на Закона за електронния документ и електронния подпис и на Закона за електронната търговия. За пълнота на изложеното следва да се посочи, че възраженията на жалбоподателя, основани на качеството му на **медия** са неотнормими към процесния случай. Както се отбеляза по-горе, Д. Н. ЕООД е адресат на оспореното разпореждане единствено в качеството си на юридическо лице, което е регистрирало и поддържа интернет сайт с наименование албум.бг.

Разпореждането е незаконосъобразно и в частта, в която на жалбоподателя се нарежда потребителят да бъде изтрит, поради

наличието на публикации с порнографско съдържание. В случая публикуваните снимки, действително съдържат информация, която засяга живота и здравето на деца. Но така публикуваните снимки не съдържат информация, попадаща в съдържанието на термина „порнографски материал” съгласно легалната дефиниция на това понятие, дадена в чл. 93, т. 28 от НК. С оглед на това на тяхното премахване /изтриване/ от интернет е достатъчно да обезпечи целите на оперативно – издирвателната дейност по смисъла на чл. 138 от ЗМВР. В процесния случай видно от заявление вх. № 5417/22.03.2011г. на жалбоподателя и от писмо рег. № 6087/04.04.2011г. на ответника, снимките, касаещи живота и здравето на децата, са изтрети от интернет сайта и премахването им е прието за изпълнение на оспореното разпореждане.

За изчерпателност на мотивите, следва да се посочи, че премахването на интернет съобщения със съдържание, застрашаващо живота и здравето на хората и в частност тези на децата, е изцяло в общите правомощия на органите на МВР по чл. 148 от ЗМВР да издават разпореждания за постигане целите на оперативно – издирвателната дейност по чл. 138 от ЗМВР. Специалният ред и основания по ЗЕС, посочени по-горе се отнасят единствено до предоставянето на данни от регистрацията на потребителя, IP адресите и логовете, не и до премахване на вредното съдържание на публикуваните интернет съобщения.

Предвид всичко изложено се налага краен извод за незаконосъобразност на оспореното разпореждане поради противоречие с материалния закон – основание по чл. 146, т.4 от АПК за неговата отмяна.

При този изход на спора разноски се дължат на жалбоподателя. ГД БОП следва да бъде осъдена да заплати сумата от 50 лева, разноски по делото, представляващи платена държавна такса за образуване на съдебното производство. По делото не са налице доказателства за плащане по банков път на договореното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 10.10.2011г., поради което сумата не следва да бъде присъждана.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] [населено място], представлявано от управителя Л. К. разпореждане на заместник директора на ГД „БОП”, обективизирано в писмо рег. № 4647/11.03.2011г.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Борба с организираната престъпност” да заплати на [фирма] [населено място], ЕИК[ЕИК] сумата от 50 лева

/петдесет лева/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: